

De regen sloeg zo krachtig tegen het raam, dat het water door de sponning naar binnensijpelde. Er werd hem drie maanden geleden al toegezegd, dat ze de kozijnen zouden vernieuwen, maar er was nog steeds niets gebeurd. Straks zouden de druppels plassen gaan vormen op de houten vensterbank en zou het water op de vloer belanden. Hij fronste zijn voorhoofd. De wind moet gaan liggen, dacht hij bezorgd. Anders wordt het dweilen.

In gedachten hoorde hij zijn moeder. “De wind speelt zijn eigen spel, jongen, dat was vroeger al zo. Wij doen daar niets tegen.” Een plotseling felle windstoot leek haar gelijk te bevestigen. De weken voor haar dood had ze het dagelijks over vroeger. Daarvoor nauwelijks. Pas toen hij veertien was, hoorde hij voor het eerst waar zijn vader vandaan kwam. Nooit had hij daarover doorgevraagd, alsof hij het toen al had aangevoeld. Een dichtslaande deur onderbrak zijn gedachten. Hij hoorde dat dit de deur van de badkamer moest zijn. Onmiddellijk draaide hij zich van het raam, griste shampoo en handdoek uit de kast en haastte zich naar de gang. Juist voor hij de doucheruimte instapte, zag hij hoe het magere meisje van nummer acht haar deur opende. Gisteren was ze hem voor geweest. Hij was geschrokken van haar witte, magere lichaam. Zo was moeder ook geweest, vlak voor ze stierf. Uitgeteerd. Opgevreten, door het gezwel dat was meegegroeid met haar herinnering. Hij kleepte zich uit en bedacht plotseling, dat hij zijn slippers in de kamer had laten liggen. Teruggaan zou te riskant zijn. Het meisje zou niet schromen alsnog de badkamer te claimen. Hij stapte zuchtend onder de douche en draaide de warm- en koudwaterkraan tegelijkertijd open. Terwijl hij naar de

vloer staarde, vroeg hij zich ineens af of hij zijn kamerdeur had afgesloten. Nerveus draaide hij de kranen weer dicht, droogde zich haastig af, schoot zijn boxersshort aan, legde een handdoek over zijn schouders en liep terug naar het einde van de gang. De deur was op slot. Met lede ogen moest hij toezien hoe het meisje van nummer acht de badkamer inliep. Hij stampvoette, opende de deur van zijn kamer en ging naar binnen.

Hij moest leren de paniek niet meer toe te laten in zijn hoofd. Als hij langer en geconcentreerder had nagedacht, was hij erachter gekomen dat hij de deur op slot had gedaan. Hij keek op zijn wekker en besloot na het ontbijt weer te kijken of de badkamer vrij was. Terwijl hij door het raam naar buiten keek, dacht hij aan het moment, dat alles voorbij zou zijn, dat zijn missie zou zijn voltooid. Dat hij naar moeder kon gaan. Die gedachte vrolijkte hem op. Hij neuriede, pakte een mes uit de keukenlade en begon het brood voor zijn ontbijt te snijden. Het regende nog steeds, zag hij in de gracht. Maar de wind was wat afgenomen. Een reiger streek neer op de achterkant van een woonboot. Beneden hoorde hij een auto stoppen. Hij legde zijn mes neer, stopte met neurïën en liep naar het raam. Hij zag een vrouw en een jongen uitstappen. De vrouw lachte naar de jongen en wees hem op een koppel zwanen die, gevolgd door hun kroost, de gracht overstak. De vrouw schatte hij op dezelfde leeftijd als zijn moeder toen ze stierf. De jongen vijftien, hooguit zestien. Toen moeder hem voor het eerst haar verhaal vertelde, zou hij niet veel ouder zijn geweest dan deze jongen. Hij kon het zich niet meer precies herinneren. Zeventien, achttien. Hij ging rekenen. Het was de donderdag na de

uitschakeling van zijn voetbalclub. Gek eigenlijk, dat een zo onbelangrijke gebeurtenis als geheugensteun moest dienen voor een gebeurtenis die de rest van zijn leven zou bepalen. Hij telde de jaren af op zijn vingers. Nee, hij was zeventien, wist hij nu zeker. De maand voor moeder haar verhaal vertelde, was hij zeventien geworden. Hij herinnerde zich nog hoe moeilijk te verstaan ze was geweest. Hoe pijnlijk hij het had gevonden om te vragen of ze de woorden, die hij niet had verstaan, voor hem te herhalen. Hoe ze soms wegzakte in een bewusteloosheid. Minutenlang zat hij dan op de vloer naast haar bed en wachtte, terwijl hij zich afvroeg of wat moeder hem vertelde wel waar kon zijn. Of het kon bestaan, dat ze ondanks alles van haar moeder, zijn oma, was blijven houden.

Enkele maanden na haar dood was het tot hem doorgedrongen wat hem te doen stond. Eerst aarzelde hij nog, later werd hij vastberaden. Hij raakte ervan overtuigd, dat moeder zijn missie zou rechtvaardigen, dat ze hem van bovenaf goedkeurend gade zou slaan.

Hij zag hoe de reiger vanaf de rand van de woonboot de diepte in staarde. Gebogen. Met opgetrokken schouders. Als een oude man, een oude vieze man, in een rafelige regenjas, wachtend op zijn kans. De vrouw en de jongen liepen richting woonboot. Plotseling bukte de jongen. Hij raapte een steen van de grond om deze vervolgens met kracht richting reiger te gooien. Het projectiel had de vogel op een haar na gemist, maar had het beest zoveel schrik aangejaagd, dat het krijsend zijn stek verliet. De vrouw schudde afkeurend haar hoofd en keek schuldig om zich heen. Nadat ze overtuigd leek, dat niemand de

wandaad van haar zoon had opgemerkt, wenkte ze de jongen en liep snel via de steiger naar de woonboot. De reiger leek van de schrik te zijn bekomen en was aan de overkant van de gracht neergestreken.

Ondertussen was het zo goed als droog geworden. Een aarzelend zonnetje leek zelfs door te breken.

Nadat hij de vrouw en de jongen naar binnen had zien gaan, ging hij weer neuriënd verder met zijn ontbijt. Het speet hem, dat de jongen de reiger niet had geraakt.